

*
 Заспали въ градината кичеста,
 не знаеха наштѣ герои
 туй хубаво мѣсто какво е:
 то пакъ бѣ градина, но:
 зоологическа!

*
 Следъ нѣкой часъ и другъ
 лъвъ Нуми се събуди
 и чудомъ се зачуди:
 какъвъ е тоя звукъ?
 Лъвицата и тя
 чу нѣщо въвъ съня си,
 замърда, запрухтѣ,
 раздвижи дълги вѣси.
 — Бре Нумчо, що е туй?
 Звѣръ нѣкой ни връхлети?!
 — Два звѣра сж, — я чуй:
 рѣмжатъ къмъ насъ проклети!
 — Да, да, не е лъжа.
 Ахъ, вѣрата имъ куча!
 — Почакай, госпожа,
 сега ще ги науча!

И той отвори зѣвъ, —
 дълбока, страшна бездна, —
 и хвърли се съсъ ревъ
 въ оградата желѣзна...

*
 — Бѣгай, Малчо! — Бре,
 Крачуне,
 въ Джунглитѣ ли ме доведе?!
 — Дръжъ се, Малчо, лъвътъ
 чу ни!
 Ти ужъ искаше победи?!
 — Казвахъ ти, бре дѣнгалачо,

да не хъркашъ, щомъ катъ
 мигнешъ!
 — Тичай! не приказвай яко:
 звѣрътъ може да ни стигне!
 — Охъ, горката моя младость,
 ако лъвътъ изяде ме!
 — Нищо, Малчо: въ „Детска
 радостъ“
 славата ти ще четеме!

Д. Подвързачовъ

ВРАБЧОВА ПѢСЕНЬ

Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ,
 Петъ стана ученикъ.
 Всѣки день се вече връща
 съ чанта като охлювъ съ кѣща.
 Три дни само, Боже мой,

а тѣй уменъ стана той!
 Даваше ми зрънца петъ,
 а сега брой до сто,
 та ми носи за обѣдъ
 пълна шепа съсъ жито.

Ажчезаръ Станчевъ